

3 Jubileum i
Rødøy9 Møt fem
seniorpastorer16 Pastor i
LyngdalNr 7. 1. oktober 2018 Årgang 136
Organ for Den Evangelisk Lutherske Frikirke

Livslang barnetro

HJEM Awana mener hjemmet er den viktigste arenaen for trosopplæring og disippelgjøring og legger derfor stor vekt på samarbeidet hjem og menighet. (Foto: Fabel Media/Fredheim Arena – Barnekirke).

Misjonsorganisasjonen Awana ønsker å ta barnas tro på alvor og har skreddersydd et undervisningsopplegg for barn og unge i alderen 2-18 år. Målet er å utruste barna med en mobil tro, som tåler endrede omstendigheter den dagen de flytter hjemmefra. FriBU er godt i gang med å hjelpe Frikirkens menigheter å implementere undervisningen fra Awana og ønsker at flere tar kontakt.

Les side 6-8

Klart for første Horisont-samling

Frikirkens lederprogram Horisont 2018/2019 er nå fullbooket, og har den første av fire samlinger på Solhaug Landsted utenfor Trondheim 18.-21. oktober. Frikirken ønsker flere kompetente og dedikerte ledere, og har derfor utviklet et lederprogram kalt «Horisont». Programmet er et verktøy for å videreutvikle og skape et nettverk

av unge ledere i Frikirken, som fokuserer både faglig og praktisk på hva ledelse innebærer. Målgruppen er unge ledere i alderen 20-30 år som tenker team i sitt engasjement for Frikirken, og som forstår hvordan god endring og utvikling foregår. Unge ledere som ser for seg å bli pastorer, menighetsledere, eldste eller å gå inn i sen-

trale verv i kirkesamfunnet. Første kull består av i alt tretten deltakere, fire kvinner og ni menn, fordelt på åtte menigheter. Prosjektleder for Unge Voksne i Frikirken Eirik B. Fjellestad og Sindre Olafsrud leder og underviser gjennom helgen, med besøk av daglig leder ved Frikirkens hovedkontor Marit Ecklo Brevik og synodefor-

Kjemper fortsatt for iranske konvertitters asylbehandling

Mange enkeltpersoner og menigheter i Frikirken er opptatt av konvertitter. Ett år er gått siden rapporten «Tro, håp og forfølgelse II», om konvertitter fra Irans behov for beskyttelse, ble

lansert. Rapporten var et samarbeid mellom Norsk organisasjon for Asylsøkere (NOAS), Stefanusalliansen, Norges Kristne Råd, Bispemøtet og Mellomkirkelig råd i Den norske kirke.

Mens UDI får ros for arbeid med nye retningslinjer for intervju av konvertitter, kritiseres UNE fortsatt for å ikke vurdere konvertittsakene godt nok individuelt.

Rapporten kom med kritikk av myndighetenes risikovurdering ved retur og foreslo tiltak for å bedre praksis i Norge. Onsdag 19. september inviterte organisasjonene til seminar for å se om noe har endret seg i norske myndigheters behandling av iranske konvertitter.

NYE RETNINGSLINJER I UDI

Linn Krane, seniorrådgiver i Utlendingsdirektoratet (UDI), forteller at de er i ferd med å utarbeide nye retningslinjer for intervju av konvertitter.

– Retningslinjene bygger både

på vår praksis for gjennomføring av intervju i dag og sentrale prinsipper vi synes er spesielt viktige. Det handler om hva slags informasjon vi gir, hvordan vi bygger trygge rammer for intervju og at vi sørger for at våre egne holdninger er objektive og nøytrale, sier hun.

Krane forteller at intervjuer med konvertitter er blant de vanskeligste intervjuene UDI gjennomfører blant annet fordi det handler om noe dypt personlig og indre overbevisning.

– Vi har fått kritikk for å stille feil spørsmål og ikke ha kunnskap nok til å forstå svarene. Den type kritikk er viktig å lytte til, sier hun.

Når det gjelder konvertitter vil UDI med de nye retningslinjene se på hva som gjør disse sakene ekstra vanskelige og hva UDI kan bli bedre på.

– Det handler blant annet om hva slags tema vi tar opp og stiller spørsmål rundt og hvilke typer spørsmål vi stiller, sier Krane.

Konverterer ofte etter UDI-intervju

Seniorrådgiver Jon Ole Martinsen i NOAS er glad for at UDI jobber med nye retningslinjer, men forteller at i de fleste av konvertittsakene de jobber med har konverteringen skjedd etter førstegangsbehandlingen og blir dermed kun

behandlet i klageinstansen Utlendingsnemnda (UNE).

– Etter fjorårets konferanse så vi positive endringer i UNE til å begynne med. Det ble innkalt til nemndmøter og gode individuelle vurderinger og gode domsslutninger. Men dessverre opplevde vi i sommer å få et dusin iranske konvertittsaker der vi er tilbake til generaliserte vurderinger og hvor vurdering av trosidentiteten har forsvunnet, sier NOAS-rådgiveren.

Martinsen mener UNE i større grad må avgjøre disse sakene med personlig oppmøte på nemndsmøtet, slik at konvertittens trosidentitet kan bli faktisk vurdert.

– Da vil man finne ut hva slags trosaktivitet som vil være naturlig å utøve ved retur. UNE må slutte med spekulative vurderinger på hvordan konvertitten vil opptre ved retur, sier han.

TAR MED SEG INNSPILL

UNEs avdelingsdirektør i avdeling for prosedyre og faglig støtte, Ketil Larsen, deltok på konvertittkonferansen sammen med flere kollegaer fra UNE. Han forteller at UNE tar med seg innspillene som kommer og at rapporten «Tro, håp og forfølgelse II» blant annet er delt ut til alle nemndsledere og saksbehandlere.

– Rapporten blir lest. Vi er opptatt av å gi beskyttelse til de som trenger det og ønsker å treffe gode, riktige vedtak, sier han.

Larsen har ingen forklaring på endringen NOAS mener å ha opplevd i sommer.

– Det er en opplevelse som får stå for NOAS regning. Vi har ikke, så vidt jeg vet, endret vår saksbehandling i konvertittsaker i sommer, sier han.

ØNSKER NY BEHANDLING I UDI

Biskop emeritus Tor B. Jørgensen fremhevet i sitt innlegg at en konvertering etter avslag i UDI ikke nødvendigvis er suspekt da folk i krisesituasjoner ofte oppsøker det åndelige og at en omvendelse dermed ligger i sakens natur.

Flere av deltakerne mener at slike konvertittsaker bør sendes tilbake til UDI for ny vurdering i stedet for bare å bli behandlet i UNE slik det gjøres i dag.

– Her trenger vi en endring av praksis. Den beste kompetansen på å foreta intervjuer ligger ikke hos UNE, men hos UDI, særlig med de forbedringer som ligger i nye retningslinjer, sier Martinsen fra NOAS.

Larsen sier dette er et forslag det kan være verdt å overveie.

– Det vil innebære en grundigere saksbehandling med

mann Jarle Skullerud. Temaet for samlingen er «Selvledelse», med verktøyene «StrengthsFinder» og «Personlig tidslinje» som utgangspunkt for undervisning og arbeid. Det blir også sett på utvalgte kapitler fra boken «Spiritual Leadership» av H.T. & R. Blackaby gjennom helgen. Samlingen avsluttes med besøk i Trondheim Fri-

kirke. De neste samlingene blir fra 10.-13. januar på Høgsveen retreatsenter ved Hamar og fra 11.-14. april på The Highbury Centre i London. Fjerde og siste samling blir i august eller september i Bergen, dato er enda ikke satt. Planen er å arrangere en ny runde av programmet fra høsten 2020. Menighetene som sender en deltaker må

betale fem tusen kroner i egenandel, og forplikte seg på å gi rom for at deltakeren får praktisere det vedkommende lærer i kurset samt delta som trainee i eldsteråd/menighetsråd minst én gang per semester i kursperioden.

gjennomføring av asylintervju i UDI og mulighet til å klage til UNE. Men slik hovedregelen er i dag ligger det innenfor forvaltningslovens system at UNE behandler endringer i asylgrunnlaget som oppstår underveis, sier han.

UDI ØNSKER MER KOMPETANSE

Som flere andre under konvertittkonferansen fremhever Krane i UDI de sosiokulturelle forskjellene som møtes i et asylintervju med en konvertitt.

– Jussen møter her trossamfunn. Det er ulike kulturer og ulike typer språk innenfor disse virkelighetene. Mye av retningslinjene går ut på å prøve å bygge bro, slik at spørsmålene vi bruker kan fungere som døråpnere for å få relevant informasjon, sier Krane.

Hun forteller at UDI ønsker mer kompetanse om konvertering og kan bli bedre på dette feltet.

– Av og til trenger man mer fenomenkunnskap for å bygge bro. Vi ser at vi kan forbedre vår fenomenforståelse. Når vi skriver det ned lager vi et verktøy som gjør det enkelt for alle som jobber i UDI å plukke opp denne kunnskapen. (Bb/ KPK)

Høstfest og 125 års jubileum i Rødøy Frikirke

I strålende høstvær kunne Rødøy Frikirkemenighet feire sin tradisjonelle høstfest 8. og 9. september. En fest menigheten har arrangert i mer enn 100 år uten at det har vært avlyst en eneste høst, heller ikke under krigen. Denne gangen kunne det også markeres 125 års jubileum for menigheten.

Tekstog foto **LEIF INGE JENSEN**

Hovedtaler var Frikirkens egen misjonsleder, Terje Bjørkås. Misjon var da også hovedtema for samlingen. Lørdag talte Bjørkås om Misjon i nåtid, og ga et sterkt innblikk i det som foregår av misjon rundt om i verden og de muligheter som ligger åpent.

Lørdag formiddag fikk ungdommen prøve seilbåtene til speiderne, noe som var en stor suksess med passelig vind og strålende sol. Det var familiesamling om ettermiddagen der noen konfirmasjonsjubilarer ble presentert og Raymond Lillevik hadde andakt. Tone Hammersmark Olsen ledet sang- og delekvelde, mens ungdommene hadde sin egen samling. Det ble anledning til både å ønske seg sanger og å dele det en hadde på hjertet. Det ble også sunget noe fra kantaten som ble skrevet til 100 års jubileet av Lyder Storhaug.

Søndag fortsatte med nok en flott dag, med sol og varme. Folket samlet seg til gudstjeneste i den relativt nyoppussede og lyse kirka på Gjerøy, der Terje Bjørkås var predikant. Igjen var misjon tema og han understreket hvor viktig forkynnelsen av Guds ord er. Men det har også for mange i verden i dag sin pris, gjennom forfølgelse. På talerstolen i Rødøy Frikirke står ordene: «Hør, så skal eders sjel leve». Jubileet ble også markert i gudstjenesten. Eldste Stig Mønsen hadde skrevet og fremførte historien til menigheten i form av et dikt, som hadde noe av salige herr Petter Dass sin stil over seg.

JUBILEUM Menighetslokalet i Rødøy ble pusset opp for fem år siden.

RØDØY Terje Bjørkås, Stig Mønsen og Finn Tore Eivik.

Måltidene og samværet er viktig på høstfesten. Det var kommet folk fra Bodø, Rognan, Meløy Søndre, Nesna og Rana, i tillegg til menighets egne. Da blir det mye god samtale og godt fellesskap. Tradisjonen tro ble festen avsluttet med et herlig måltid med laks og tilbehør, med påfø-

gende rikholdig kakebord og kaffe. Her var det også anledning til å komme med hilsener til jubilarer, noen flere benyttet seg av.

La meg være din mester

ERIK FJELLESTAD

Og det var det. Et halvt år senere reiste jeg tilbake til Norge.

Nå husker jeg kun detaljer fra én av samtalene vi hadde. Resten husker jeg ikke. Men det jeg husker er at jeg følte at jeg hadde funnet gull. At det å gå tett sammen med noen som har levd lengre enn meg var noe jeg ønsket at alltid skulle være en del av livet mitt. Og som jeg igjen ville gjøre for noen som er yngre enn meg. Jeg utfordret tidlig en ny mentor da jeg kom hjem. Vi innførte mentoring som konsept for alle de unge voksne som bodde i teamhuset koblet til Hamar Frikirke. Alle skulle finne seg en eldre mentor, og helst en i menighet.

Da jeg var 20 fikk jeg klar beskjed om at jeg måtte få meg en mentor. En mann som var eldre enn meg. En som hadde gått lengre enn meg. En som jeg kunne se opp til. Som jeg kunne være ærlig om livet mitt og prosessene mine med. Som jeg kunne møte fast og la komme tett inn på livet mitt.

Det var Uan, ei eldre venninne fra Thailand, som pusha på dette mens jeg studerte Bibelen i Montana. Et par måneder senere pusha hun på igjen. Jeg hadde ikke fått ut fingeren. Det var en leder på stedet som jeg gjerne kunne tenke meg å spørre, men jeg hadde overbevist meg selv om at han verken ville ta seg tid til dette eller være interessert. Så jeg hadde avventet det hele på ubestemt tid.

Det var ikke godt nok for Uan. «Bare spør! Det verste du får er ett nei». Så da ventet jeg noen uker til. Så spurte jeg til slutt. Han ba om et par dagers tenketid for han svarte at «ja, det ville han gjerne». Det neste halvåret møttes vi en time ukentlig. Vi leste begge et kapittel i en avtalt bok på forhånd. Jeg fortalte om prosessene i livet mitt. Han lyttet. Så delte han noen tanker og kom med innspill. Jeg visste alltid at han ba for meg.

ble definitivt utvidet. Jeg har fått lytte, gå sammen, komme med mine tanker og innspill, men mest av alt bare fått være tilstede i livet og prosesser. Jeg har beğt. Og stolt på at Gud jobber. Jeg klarer ikke forvandle noen med de ordene og tankene jeg selv tror osert av visdom og livserfaring. Men jeg kan være der. Og det har gjort en forskjell. Alltid.

Coach. Mentor. Veileder. Medvandr. Mester og disippel? Jeg har erfart at mennesker har ulike og sterke meninger om dette avhengig av generasjonstillørighet, bakgrunn og erfaring. Mester og disippel gjør vondt i norske ører. Medvandr klinger behagelig. Mentor er kort og enkelt. Akkurat hva du kaller det bryr jeg meg egentlig veldig lite om. Det er ikke vesentlig. Poenget er å komme nært på mennesket. At en som har gått kortere med Gud får gå sammen med en som har gått lenger.

«Ha meg som forbilde slik jeg

MENTOR Coach. Mentor. Veileder. Medvandr. Mester og disippel? Akkurat hva du kaller det bryr jeg meg egentlig veldig lite om. Poenget er å komme nært på mennesket, skriver Eirik Fjellestad. (Foto: Stocksnap)

har Kristus til forbilde» (1 Kor 11:1). «Følg mitt eksempel, søsken, og se til dem som lever etter det forbildet dere har i oss» (Fil 3:17). «Dere fulgte vårt og Herrens eget eksempel ... slik ble dere et forbilde for alle de troende» (1 Tess 1:6-7).

Ordene knirker vårt jantelov-maskineri. Men dette er måten Jesus opererte på. Ikke overfladisk. Han samlet folkemengder fra tallerstolen, men det var ikke disse som forandret verden. Folkemengden korsfestet Jesus. Det var de få som hadde gått tett på i hverdagen som stod igjen til slutt. Det var disse som forandret verden, ett og ett menneske av gangen.

Ha meg som forbilde slik jeg har Kristus til forbilde (1 Kor 11:1)

Guds hjerte

Jeg driver nå og småprater med min Gud sånn av og til på turer eller på stille dager. Vi trenger ikke å si så mye. Ofte sier Han bare: Jeg er her i dag også. Og jeg svarer: Fint. Mere trenger jeg ikke å si. Mere trenger jeg ikke å vite. For å leve. Når jeg er blant folk igjen. Hvordan du kobler deg på Guds hjerte? Tror ikke det er noen oppskrift på dette, men Jeremias peker på at det er nettopp at gjennom vårt eget hjerte at vi finner Gud. Jer. 29,13: «Dere skal søke meg, og dere skal finne meg når dere søker meg av hele deres hjerte».

Harald Eikeland i Frikirkeaktuelt

Livets kilde

EG er kjelda, seier Jesus. De kan slutte å leite andre stader. Ta imot meg og mitt liv, inn i ditt liv. Du treng ikkje å gjere veldig mye nytt og spektakulært. Det er som å stelle plantar: Dei treng ikkje noko ekstraordinært, men jamn tilgang på vatn og lys, at det visne vert plukka av, og at jorda gir næring. Kanskje opplevast det som lite konkret, men innerst inne veit vi vel korleis det skjer. Les i Skrifta, søk fellesskapet, vend tanken mot Gud. Og midt i ståket og folkemengda du er i, og tørsten du opplever – der står Jesus fram og ropar over til deg: Kom og drikk deg utørst!

Hildegunn Gjesdal Tennebø i Agenda 3:16

Belønning

Er Gud så kjedelig å være sammen med, at han må lokke med belønning for at noen skal gidde å være sammen med Ham? Den kritiske delen i meg kan tenke sånn, men så tenker jeg tilbake på Mormor. Hun stod aldri i vinduet og viftet med godteri for å lokke meg inn, så hun kunne få oppmerksomhet. Hun holdt seg hjemme og ventet. Og når jeg kom, se, da var det helt naturlig for henne å gi noe godt til meg. Slik er det med Gud. Holder du deg nær Ham, vil Han alltid forsøke å stikke til deg noen godsaker fra sitt enorme lager av gode, fullkomne gaver!

Tor Michal Kinn i Menighetsnytt fra Vennesla Frikirke

Tar barnas tro

på alvor

FriBU anbefaler søndagsskolekonseptet Awana for Frikirkens menigheter, og flere er i gang. Misjonsorganisasjonen Awana har en visjon om at barn og unge skal kjenne, elske og tjene Jesus gjennom hele livet.

Tekst **GEIR ARNE JOHANSEN**

Awana ønsker at barna skal ha kunnskap, men også en relasjon til Jesus, at de kjenner ham og har lyst til å gi evangeliet videre til andre. Derfor har de skreddersydd et undervisningsopplegg for barn og unge i alderen 2-18 år, der hjem og kirke kan samarbeide om disippelgjøring.

- Barn og unge trenger å lære bibelhistorien, og hva den betyr. I Awana har vi et opplegg som går fra 2-18 års alder, der barn fra 1.-4. klasse går kronologisk gjennom hele Bibelen. Det er utrolig mange skatter å undervise i. Hvis du forteller ungdom i dag historien om Sakkeus, kan du risikere at de sitter med store øyne og lur på om han vil dette ned fra treet. De kan ikke historiene. Så vi skal være frimodige, og ta tilbake det som er tatt fra oss, sier Anne Lene Otterøen (45), familiepastor på Fredheim Arena og daglig leder av Awana Norge. Trebarnsmoren har drevet med barne- og ungdomsarbeid i nærmere tretti år, tatt familieterapi og pedagogikk og skrevet oppgave om relasjonen lærer-elev.

- Vi ønsker at når ungene kommer på Awana-samling, skal de møtes med gode blikk og oppleve seg sett. Ikke noe annet skal ta oppmerksomheten fra lederne når barna skal møtes. Vi må bøye oss ned og møte barnet, slik at barnet føler seg sett og ivaretatt. Mange barn får korrigerende blikk i barnehagen og på sko-

len, og vi ønsker å møte dem med noe annet. Livet handler om relasjoner, resten er bare bagateller, sier hun.

RELASJON OG BIBEL

Ifølge Otterøen er det to nøkkelbegrep i Awana; relasjon og bibel. - Disse skal ligge i bunnen av alt som bygges av kunnskap og erfaringer. Vi må være troverdige, hvis ikke faller vi gjennom. Vi må leve transparente liv, hvis det skal gi gjenklang. Hvorfor forlot du troa, spør vi ungdommene. Fordi mamma og pappas tro ikke var troverdig, svarer flere av dem. Noe av det viktigste vi kan lære dem er kanskje at vi kan gjøre feil, be om tilgivelse og starte på nytt. Jeg tror det er viktig at vi åndeliggjør hverdagen og hverdagsliggjør åndeligheten. At vi ikke deler livet inn i bolker, med en sekulær del her og en åndelig del der. Å være en disippel er én livsstil, og én måte å leve på. Vi må våge å være ekte, og se at det er mer enn godt nok, sier Otterøen, og minner om at vi påvirker barna våre hele livet. Vi modellerer ekteskap for våre barn, viser hvordan vi håndterer konflikter og hvordan vi kjører bil. Våre vaner kan fort bli våre barns verdier - Så vi skal få lov til å gi videre til våre barn, i dialog med dem, det som vi er gitt.

TRYGGHET OG BEKREFTELSE

Awana legger i sitt program vekt på at barn går gjennom ulike utviklingsfaser, og at det er viktig å ha respekt for at de er forskjellige og at de lærer på ulike måter. Men uansett vil barn og ungdom alltid ha et behov for trygghet og bekræftelse. - Vi vil at barn skal kjenne seg sett og trygge når de kommer på en Awana samling, og videre at modning skal få skje i individuelt tempo. Dette legges det til rette for særlig i smågrupper, forklarer Otterøen. En Awana samling består av tre elementer: Undervisning, smågruppe og lek/relasjonsbygging. - Vi tror at smågruppene er det beste stedet for barn og unge til å stille spørsmål og undre seg sammen med trygge ledere. Her blir de tatt imot og respektert for sine refleksjoner, sier hun. I Awana får barn og unge utdelt

hver sin bok, som de kan lese og samtale om hjemme. - De som ikke blir lest sammen med hjemme, blir ivaretatt i smågruppene på samlingene. Vi ser jo at vi er på mulighetenes marked. Kun ett av ti barn i Norge er med i en kristen sammenheng, påpeker Otterøen.

DEN KRITISKE FASEN

Tallet 19 er viktig i Awana, fordi det markerer slutten på tenårene. 19 år er alderen der flest forlater troen, ifølge amerikansk forskning. - Vi mister cirka to av tre som er med i barnearbeid. Derfor ønsker vi å disippelgjøre og utruste barna slik at troen er mobil og flyttbar den dagen de flytter hjemmefra. Når de blir 19, skal de ha fått en mobil tro. Det vil si en tro som er flyttbar og som tåler endrede omstendigheter, sier Otterøen. - Dette krever grundig jobbing for at det skal virke, og det må vi være villige til. Vi må følge de i overgangene, for der lekker de fleste av oss som en sil. «Jeg følger de et helt år etter at de har flyttet, og hvis ikke ting er på plass da så tar jeg et år til», må være innstillingen. De må læres opp, trenes og modelleres, slik at de er utrustet og i prinsippet kan ta over kirka når de er 19, mener hun.

HJEMMET ER VIKTIGST

I Awana er hjemmet den viktigste arenaen for trosopplæring og disippelgjøring. - Foreldrene har to til tre ganger større påvirkningskraft enn vi som jobber i kirkene. Det er viktig å snakke med barna, og tåle det de kommer med. Vi ønsker å gi kunnskap, men mest av alt ønsker vi jo at barna våre skal få en relasjon til Jesus, og at de skal kjenne at «dette er for meg». At Jesus døde og stod opp for meg, sier Otterøen. - Oppdraget kirken er gitt, i samarbeid med foreldrene, er å nå barn og unge med evangeliet, disippelgjøre - og å utruste ledere. I Awana ønsker vi å ta barn og unges tro på alvor. Vi tror at barn aldri er for små til å høre om Gud eller fra Gud. De er morgendagens kirke og ledere, men de er likefullt del av dagens kirke. I fellesskapet blant alle generasjoner lærer vi gjensidig av hverandre. Vi blir til i møte med hverandre.

LEDER Anne Lene Otterøen er familiepastor på Fredheim Arena, og leder av Awana Norge. I juni holdt hun seminar om Awana for Frikirkens ansatte på Arbeidermøtet i Stavern. (Foto: Geir Arne Johansen).

Jeg tror det er viktig at vi åndeliggjør hverdagen og hverdagsliggjør åndeligheten.

Hvorfor Awana?

Leder for Frikirkens barn- og unge Håvard Haugland forteller at FriBU har jobbet iherdig i halvannet år med å tilpasse Awana sitt undervisningsopplegg til norsk kontekst. – Vi mener at vi tar oppgaven med å tilpasse dette til vår kultur, vår kontekst og vår teologiske bakgrunn på alvor. Det har vært behov for å gjøre enkelte justeringer slik at det passer bedre inn i våre sammenhenger, sier Haugland. Han anbefaler Awana på det varmeste for Frikir-

kens menigheter. – Vi skal alltid være teologisk våkne uansett hvilket undervisningsopplegg vi bruker. Som kirke og ledere må vi alltid passe på å evaluere om dette holder vann, og om det er i tråd med vår teologiske forankring. Derfor arbeider vi med dette teologisk, ut fra et luthersk ståsted og bibelsyn, sier han. Haugland erfarer at menighetene som tar i bruk Awana opplever en styrket betydning av søndagsskolen i menigheten, og at de jobber seriøst med det de har startet. – Menighetene får fornyet fokus og engasjement, flere ledere kommer til og

antall barn på søndagsskolen øker. Vi ønsker ikke at søndagsskolen skal være et sidespor til gudstjenesten, tvert imot vil vi at barn og unges plass skal være helt sentral, sier Haugland. Han mener Awana er tydelige på viktige punkter som handler om relasjoner mellom barn og ledere, god undervisning forankret i bibelen, smågrupper, lek og evangeliet. – De ønsker at barn i alle aldre skal forstå hvorfor Jesus døde og stod opp igjen, og hvordan bli Jesu etterfølger.

Ber menighetene ta kontakt

FriBU er godt i gang med å implementere søndagsskolekonseptet Awana i Frikirkens menigheter, og vil gjerne at flere tar kontakt for å komme i gang.

- Vi vil gjerne formidle til menighetene at dette er et tilbud de kan ta del i, sier Birgitte Støle Therkelsen i Lyngdal Frikirke. Hun opplever selv at arbeidet med Awana har økt det generelle engasjementet i menigheten. Awana er kort fortalt et søndagsskolekonsept for barn fra 2 til 18 år, med et opplegg for menigheten som engasjerer foreldre og foresatte i å disippelgjøre barna. Lek og relasjon vektlegges, så barna skal kjenne seg sett og elsket. I tillegg til menigheten i Lyngdal, er også Herøy og Tveit frikirker i gang med Awana. - Jeg anbefaler å lese mer på Awana sine hjemmesider, og så kontakte en av oss før dere starter opp i menigheten, sier FriBUs seniorrådgiver og kontaktperson for Awana, Ingrid H. Heskje. Hun er opptatt av å få frem at undervisningsopplegget innebærer noe mer enn en tradisjonell søndagsskole.

ARENA FOR TRO OG TVIL

- Det er viktig å skape en arena for at ungdom får sette ord på tro og tvil, som igjen gjør det lettere å invitere med seg venner. Jeg tror dette er noe alle menigheter kunne ha lyst til, men det kan være vanskelig å sette det i gang uten hjelp, sier Heskje, og legger til at konseptet er spesifikt tilpasset alle aldersgrupper frem til 18 år. - Det betyr for eksempel at hvis du vil starte et eget opplegg for Tweens, så har du plutselig et komplett verktøy. Det er også viktig å si at dette ikke er et direkte oversatt fra amerikansk, selv om det er et amerikansk konsept. Det er tilpasset

HJELPER I GANG Birgitte Støle Therkelsen, Ingrid H. Heskje og Thea Frøystad. (Foto: Geir Arne Johansen).

norsk kultur, og det kommer stadig flere ressurser inn, sier Heskje. Thea Frøystad er barne- og familiearbeider i Herøy Frikirkje, og hun synes Awana sitt konsept er en god ressurs å få inn i hjem og familie. - Disse virkemidlene er også med på å bygge en solid bro mellom hjem og kirke, sier hun. For mer informasjon, se awana.no eller kontakt Ingrid H. Heskje i FriBU på ihh@fribu.no eller Birgitte S. Therkelsen på bst@fribu.no

RESSURS Herøy Frikirkje har fått god nytte av Awana sitt undervisningsopplegg i menigheten. (Foto: Thea Frøystad).

Hva har disse til felles?

Sigmund
Sandåker

Alf Petter
Hammersmark

Helge
Hollerud

Leif Inge
Jensen

Sigbjørn
Jakobsen

NY UTSIKT

Disse fem karene har alle vært pastor i Frikirken, og de er i gang med å bla om til et nytt kapittel i livet. Budbæreren har tatt en ringerunde til Frikirkepastorene, hvor de har oppsummert liv og tjeneste og delt noen tanker og refleksjoner om tiden som har gått og om tiden som ligger foran. De gjør seg også noen tanker om Frikirkens framtid, og kirkesamfunnets vedtatte målplan for de neste fem årene.

Tekst **GEIR ARNE JOHANSEN**

NY UTSIKT En ny livsfase gjør at man oppdager noe nytt, noen oppgaver opphører og andre oppgaver kommer til. Vi har intervjuet fem pastorer som har gått inn i en ny livs-epoke. (Illustrasjonsfoto: Anne-Kristine Bjørgsvik Wiecek)

Sammen og samtidig
- mot moderne slaveri

11.-18. nov 2018

Global uke

Kirkene sammen mot urettferdighet

Gjennom Global uke 11.-18. november 2018 går kirkene i Norge sammen om å lære mer, engasjere seg og bidra til å bekjempe global urettferdighet. Global uke er et initiativ fra kirkene i

Norge, samlet i Norges Kristne Råd (NKR), for å belyse global urettferdighet sammen og samtidig i løpet av en fast årlig uke. Idéen kom etter inspirasjon fra økumenisk samarbeid i Sverige og Finland. Tema for 2016-2019 er «Moderne slaveri». Global uke er ikke ment å være en markeds plass eller innsamlingsarena for prosjekter, uka handler om å dele kunnskap, finne motivasjon i kristen tro og å gjøre folk kjent med hand-

«**For meg har alltid misjonsbefalingen vært det største, både hjemme og ute.**

Sigmund Sandåker

Sigmund Sandåker (69)

ble født i Arendal, og hadde sine barne- og ungdomsår i Frikirken der. Han minnes årene i Arendal som en fin tid. Som ung kjente han på kallet om å forkynne, og startet først opp som distriktsevangelist i Bergen. Siden fulgte pastortjeneste i Meløy Nordre (der han også fikk prøve seg som lærer i fire år), Toten, Grimstad, Greåker og Kristiansand. For to år siden trappet han ned som pastor i Kristiansand, men har fortsatt noen oppgaver i menigheten samtidig som han har en tjuer prosent stilling som pastor i Grimstad Frikirke. – Hovedsakelig er det for å avlaste hovedpastor. Jeg føler det er en meningsfull oppgave, sier Sandåker. Han er glad for at han har fått være med å lede flere såkalt «flergenerasjonsmenigheter» i sin pastortjeneste. – Jeg har vært spesielt heldig både i Grimstad, Greåker og Kristiansand, der de ulike generasjonene har vært godt representert. At generasjonene har god kontakt med hverandre, at de unge anerkjenner de som har banet vei og at de eldre heier de unge fram, er særdeles viktig. Da Østsida Frikirke ble etablert for noen år siden, fulgte en del av barnefamiliene med fra Kristiansand. – Det skapte litt vakuum med det samme i moderne menigheten, samtidig som vi gledet oss over nyetableringen i Østsida. Det var jo sånn sett mer en geografisk nyplanting. Men det er en god illustrasjon på hvor mye det betyr å ha alle generasjoner godt til stede i menigheten, reflekterer han.

Sigmund Sandåker har alltid sett på pastortjenesten som et kall og en livsstil, og opplever at det har vært helt avgjørende. – Ellers hadde jeg nok ikke holdt på så mange år, for jeg kunne godt ha valgt en lettere vei. Til de som tenker på å gå inn i en slik tjeneste, vil jeg si at en kombinasjon av det indre og ytre kallet er viktig. Sandåker var selv med på å behandle Frikirkens målplan, og syntes nok førsteutkastet var litt omfattende. – Den er betydelige bedre nå, og det som vektlegges i forhold til å engasjere de unge er veldig bra. Intensjonen med målplanen er veldig god, men det er samtidig slik at menighetene ofte har sin egen målplan, så å holde disse sammen kan være litt utfordrende i blant.

– *Hva er dine ønsker og håp for Frikirken i framtida?*

– For meg har alltid misjonsbefalingen vært det største, både hjemme og ute. Så jeg vil løfte frem den. At mennesker skal komme til tro og bli frelst. Så er det veldig viktig å holde fast på en sentral teologi, og legge vekt på bibeltroskap. Personlig kan jeg ikke støtte en teologisk endring, hvis jeg ikke finner belegg for det i Guds ord. En som står i en ansvarsposisjon, må prøve sine synspunkter på Guds ord. Mitt innrykk er at vi har en god ledelse i kirken, og vi har en god synodeformann. Det er godt å kjenne tilhørighet i en større sammenheng, samtidig som man tjener i egen menighet. Vi står sammen om oppdraget.

«**Jeg håper at vi kan være en frimodig og glad kirke. Lykkelig som liten, ja, men i bønn og forventning om å bli større.**

Alf Petter Hammersmark

lingsalternativer, opplyser NKR på sine nettsider. På globaluke.no ligger materiell med byggeklosser til gudstjeneste, fakta- og handlingsark, opplegg for ungdom og familier, tips om filmer, seminar- eller samtalekveld, inspirasjonstekster og så videre. På en egen side er det lagt opp til at grupper og menigheter kan dele tips og informasjon med hverandre. Foreløpige stik-

kord på siden er gudstjeneste, seminarer, konserter, foto- og tegnekonkurranser, kveldsarrangementer, vandring og bål under nattehimmelen, innlegg i lokalaviser og menighetsblad, interreligiøs samtalekveld, byttekveld, plakaterverksted, bil- eller kjøttfri uke, og matkveld om klimavennlig mat. NKR kan formilde kontakt, samordne regionale og nasjonale arrangementer, vei-

lede, bidra med ressursmateriell og hente inn ressurspersoner som kan besøke menigheter og grupper, opplyses det om på nettsiden. Global uke drives med støtte fra Norad, Kirkens Nødhjelp, Justis- og beredskapsdepartementet og kirkesamfunnene i NKR.

◀ Det største jeg har opplevd i min tjeneste er de gangene jeg har hatt kontakt med nysgjerrige kirkesøkende.

Sigbjørn Jakobsen

Alf Petter Hammersmark(71)

er født på Rjukan, som den første-fødte av fem søsken. I 1949 flyttet familien til Sørlandet, og Alf Petter fikk ti gode år i byen og i Arendal Frikirke før ferden gikk videre til Oslo Østre. Senere skulle han virke som pastor i Oslo Østre, Kristiansand og Vågsbygd frikirker. I dag er han bosatt i Stavern, hvor han fortsatt har en tretti prosent stilling som pastor i Stavern Frikirke. – Denne formen for pensjonisttilværelse liker jeg godt. I tillegg til hjemmemenigheten er jeg en del rundt i distriktet i ulike sammenhenger, og treffer folk fra andre menigheter, både gamle bekjente og nye. Og akkurat det tenker jeg har satt sitt preg på mitt liv; jeg har møtt så mange folk jeg kjenner og er glad i på mange forskjellige steder. Det er en stor gave i livet, sier Hammersmark. – Selv om man ikke er så mye sammen, så er det et stort privilegium å ha kjentfolk rundt omkring som det er godt å treffe. Gjensyn er en av livets gode opplevelser, sier han. – Jeg er jo i en fase av livet hvor det går mot avvikling, før eller siden. Så hver dag som jeg kan stå opp og kjenne at jeg er i gjenge, fryder jeg meg. Jeg vil sitere min kjære avdøde far. Han fikk oppleve mange gode pensjonistår og han pleide å si med et smil: «Herfra og inn, er det rein bonus». Han kjente på at han hadde fått i pose og sekk både som pastor, menneske og kristen. Jeg kjenner på en parallell til min far, etter hvert som årene har gått.

– Har du jobbet andre steder enn i Frikirken?

– Jeg hadde en episode i 1984-85 da jeg ble sykemeldt fra pastor-tjenesten i Vågsbygd. De ga meg permisjon og så begynte jeg å kjøre kjøtt for Ringøen i Kristiansand. Jeg fikk ett år, hvor jeg gjorde noe helt annet. Det lå det helbred i hver dag. Jeg trivdes bak rattet og kjente hvordan kreftene, humøret og gleden kom tilbake, det var en

av mitt livs beste erfaringer. Etter et drøyt halvår meldte jeg meg til tjeneste i menigheten igjen, forteller Hammersmark. Han forteller at han hele veien er blitt godt ivaretatt av de han har hatt rundt seg. – Jeg har aldri følt meg alene eller ensom, og jeg har hatt god kontakt med folk rundt meg, både medansatte og eldsterepresentanter i menighetene – og mange andre. Gleden over kollegafellesskapet har i alle disse årene i tjeneste gitt inspirasjon, styrke og oppmuntring. Så har jeg tilhørt Frikirkens såkalte «innavl». Men heldigvis har vi opplevd i Frikirken at mange av våre pastorer, og andre arbeidere, har kommet utenfra de siste tiårene. Uten dem tror jeg vårt kirkesamfunn hadde sunket hen og kanskje vært kirkehistorie i dag. Hammersmark mener at vi som kirkesamfunn må være oppmerksomme, både i synodestyret, presbyteriestyrene, i menighetene og som enkeltmedlemmer, på å ta imot og ta vare på nye som kommer til oss, det være seg nye arbeidere og nye kirkemedlemmer. – De av oss som er varme i trøya og husvarme i vår kirke, har et spesielt ansvar og mye å glede seg over i denne oppgaven.

– Hva er dine ønsker og håp for Frikirken i framtida?

– Jeg tror at i det norske kirkebildet, blir det framover god bruk for Frikirken. Jeg håper og tror vi kan oppleve vekst, og at vi også kan bety noe for de andre kirkesamfunnene. Vi kan være en lillebror som også kan gi positive innspill til Den norske kirke, i den situasjonen de nå er i. Jeg håper at vi kan være en frimodig og glad kirke. Lykkelig som liten, ja, men i bønn og forventning om å bli større, og se mennesker bli frelst, til Gud Faders ære.

– Synoden har vedtatt en målplan for Frikirken. Hvilke tanker har du om den?

Den har jeg fått satt meg for lite inn i, men jeg synes det er kjempe-

flott at vi har en ledelse i dag som er opptatt av målplaner og ikke driver mer tilfeldig. Det er veldig godt at vi har noe å jobbe etter og noe å måle oss på. Vi trenger å få råd og veiledning og også tåle å bli korrigert av hverandre. Det gir gode vekstvilkår for en kirke.

Sigbjørn Jakobsen (71)

ble født i Vesterålen og reiste ut som misjonær til Etiopia på 70-tallet inn i en brutal kommunistrevolusjon. Etter en femårsperiode der, jobbet han som misjonssekretær hjemme i Norge. Siden ble han ansatt i avisen Vårt Land, der han drev med salg og service. Samtidig hadde han et pastorengasjement i Ullensaker menighet, og senere ble det pastortjeneste på fulltid. Foruten Ullensaker har Jakobsen vært pastor i Stavanger, Skien, Lillesand og Grimstad. – Det var spennende og svært meningsfylt å være med på å legge grunnlaget for det som i sin tid ble Oslo Søndre Frikirke og flere nye menigheter ut fra Stavanger, forteller han. I senere tid har han og kona bosatt seg på Nøtterøy, mens de er medlemmer i Stavern Frikirke. – Det er jo et stykke unna, men vi vil gjerne ha en formell tilknyt-

ning til Frikirken. Vi har ikke funnet vår menighet på Nøtterøy, men vi har forventninger til at Gud kan bruke oss til noe her. Vi er opptatt av å bygge relasjoner til folk rundt oss, og kanskje kan vi med tiden starte et Alpha-kurs, sier Jakobsen. Han gikk av som pastor i Lillesand etter at han fylte 67, men fortsatte en stund i en deltidstilling i Grimstad.

– Kallet har vært der like fullt, det forsvant ikke ved 67 års alder, påpeker han. Jakobsen har opplevd pastorvirket som en positiv tjeneste, selv om det også er utfordrende å lede en menighet. Han skulle gjerne sett at Frikirken som kirkesamfunn i større grad aktivt brukte sine tidligere arbeidere, som nå har gått av med pensjon. – I lokale menigheter har det jo vært åpninger for det det. Og ser man til Den norske kirke og rundt om i samfunnet ellers, er det mange eldre som fortsatt er i sving. Vi sitter jo med masse kunnskap og erfaring som kunne komme flere til nytte.

– Hva vil du si til den kommende generasjonen av pastorer?

– Jeg skal være forsiktig med å gi råd til framtidens ledere, men selv har jeg nok savnet litt det å ha

Paul Erik Wirgenes blir ny generalsekretær i Bibelselskapet

– Jeg gleder meg til å bidra til å gjøre Bibelens innhold kjent og brukt, sier han.

Paul Erik Wirgenes blir ny generalsekretær i Bibelselskapet etter Ingeborg Mongstad-Kvammen. Det kommer fram i en pressemelding. Styreleder Henrik Stensrud i Bibelselskapet er svært godt fornøyd med ansettelsen av ny generalsekretær.

– Vi har hatt en spennende rekrutteringsprosess. Vi har hatt mange godt kvalifiserte kandidater. Vi fikk den kandidaten vi hadde øverst på listen, sier han.

Wirgenes er utdannet prest og arbeider nå som direktør for kirkefagene i Kirkerådet i Den norske kirke. I følge pressemeldingen er han en erfaren endringsleder og har tidligere vært prosjektleder for trosopplæringsreformen. Han har et bredt forfatterskap bak seg, blant annet med bøker på Verbum forlag. Wirgenes har også vært redaktør for Prismet og for Tidsskrift for Sjelesorg. Han var styreleder for Misjonsalliansen og er

tid og krefter til å være mer utadretta i arbeidet. For pastortjenesten er jo ofte en vedlikeholdstjeneste. Og det trives jeg med, men det er jo fortsatt så mange flere vi skulle nådd med evangeliet, sier Jakobsen. Han opplever at prosjekter som Misjonale menigheter og Frikirkas vedtatte målplan, foruten FriBUs satsinger på barn og unge, fører kirkesamfunnet i riktig retning. – Det taler veldig til misjonæren i meg. Jeg synes det er flott at vi driver mer utadretta arbeid. Det største jeg har opplevd i min tjeneste er de gangene jeg har hatt kontakt med nysgjerrige kirkesøkende, som har kommet til tro og tatt del i menighetsfellesskapet underveis.

Helge Hollerud (67)

ble født på Hadeland, men hadde oppveksten nær Kristiansand.

Som ung var Frikirken det siste stedet han kunne tenke seg å oppsøke. – Jeg forbandt det med en sekt, humrer han. – Derfor gikk jeg i Den norske kirke, og både Laget og bedehuset betydde mye for meg i oppveksten. Han var i tvil om dåpsspørsmålet da han gikk på videregående, men som teologistudent i USA ble han sikrere i sin lutherske overbevisning og følte seg trygg i den. – Når det er sagt, ble jeg nok ikke så dogmatisk som enkelte kan bli. Jeg har fått oppleve at Guds rike er så mye større enn vår lutherske sammenheng, sier Hollerud, som tidlig fikk et globalt syn på tilværelsen. – Jeg ble med i Lausannebevegelsen i 1974, som student. Det betydde mye for misjonstenkningen min, som senere skulle føre oss inn i tjeneste i Japan. Først gikk vi et år på Fuller Seminary i California, før vi reiste til Japan i 1979 og kom tilbake til Norge i 1991. Da

gikk jeg inn som leder for landsmisjonen og var det i cirka 15 år, avbrutt av et par år som leder av ytremisjonen, oppsummerer Hollerud. Siden ble det 11 år i Lyngdal. – Jeg har på en måte sett på livet oppdelt i kapitler, og tenker at nå har jeg i hvert fall yrkesmessig startet det siste kapitlet. Jeg har vært et privilegert menneske, det kan du gjerne skrive. Og jeg har fått lov til å tjene med min kone hele veien. Mange vil si at uten henne hadde jeg ikke fått gjort halvparten av det jeg har fått gjort, og det er jeg helt enig i, humrer Hollerud.

Han jobber nå som områdeleder på Sørlandet i Åpne Dører, etter at han gikk av som pastor 31. januar i år. Like før Budbæreren går i trykken har han deltatt på Forfulgt-konferansen i Bergen. – De fleste legger inn landingshjulene når de er 67, men så lenge jeg har helsa fortsetter jeg. Jeg synes det er fantastisk å få være med på dette arbeidet, og holder gjerne på til 75.... Det er anslagsvis 220 millioner forfulgte kristne i verden i dag. Og det er ikke deres forfulgte kirke, det er vår forfulgte kirke, ettersom det bare finnes en Jesu Kristi kirke i verden, understreker han. – Og den forfulgte delen av kirken har uendelig mye å tilføre oss av erfaringen med å leve som en minoritet. I Norge har vi for lenge kjent at vi som kristne utgjør majoriteten i samfunnet, men slik er det ikke lenger. Hva gjør vi så med det? Og hvordan kan vi venne oss til å leve i et samfunn der jeg ikke opplever muslimene, men snarere sekularismen, som det mest truende både i Norge og Europa? Helge Hollerud har alltid vært glad i mennesker, og er oppvakt av å ha blikket vendt utover. – Eller å ha et «misjonalt» fokus, om du vil. Vi har hatt veldig gode år i Lyngdal, det har vært en god menighet å betjene. Mye godt har skjedd, og vi har fått være en brikke i Guds plan. Det er Gud som gjør veksten, det er viktig å huske. Vi har erfart stor vekst i Lyngdal, mens i Japan gikk det seint. Det

gir en stor ydmykhet på at det er Gud som gjør veksten. Etter hvert som en blir eldre, lærer en seg mer å lytte til Gud også. Mennesker legger planer, men Gud rår. Poenget er å være lydige mot det kallet som du opplever at han gir deg, så er det Han som tar ansvaret for det som skjer, sier Hollerud. – Du kan bli kalt til noe som du synes ser helt håpløst ut, men Gud har sin tidsramme, sitt Kairos. I sin tid, gjør Gud det han vil. Så ser vi kanskje ikke resultatet av det vi har gjort før vi er hjemme. – I de senere årene har jeg hatt stor glede av å være mentor for pastorer. Det har gitt meg veldig mye. Jeg lærer mye av det selv samtidig. Jeg har veldig tro på generasjonsmenigheten, for det er jo engang sånn at så lenge man er ung har man ikke så mye livserfaring. Så hvis de eldre kan være seg bevisst på å backe og støtte de unge, tror jeg de unge responderer med tillit. Noen ganger insisterer de eldre på å sitte med makta, og de unge trekker da ut og gjør sitt eget. I en menighet der alle generasjoner er representert, har du en vann-vinn situasjon som ligger mye nærmere den bibelske tenkning om menighet. Det er noe med at de unge har mange nye og friske ideer, og så har du de eldre som kan hjelpe med å stabilisere litt.

– Synoden har vedtatt en målplan for Frikirken. Hvilke tanker har du om den?

– Når det gjelder målplanen, er det i alle fall sikkert at det ikke nytter bare å sette en annonse i avisen. Vi kristne må bestrebe oss på å ha mange flere ikke-kristne venner. Vi må oppsøke folk på deres hjemmebane, og ikke bare invitere folk til vår hjemmebane. Folk kommer ikke strømmende til kirka hvis de ikke kjenner oss som går der. Vi må skape relasjoner og vennskap, på tvers av tro og meninger, mener Hollerud. – Og det er svært viktig at fokuset rettes mot de neste generasjonene. Barn i vår tid lærer ikke mye om tro på

Vi kristne må bestrebe oss på å ha mange flere ikke-kristne venner. Vi må oppsøke folk på deres hjemmebane, og ikke bare invitere folk til vår hjemmebane.

Helge Hollerud

nå avtroppende styreleder i VID, Vitenskapelig høyskole.

– Jeg ser frem til å arbeide økumenisk, og bidra til at Bibelen skal være i bruk i kirke og samfunn, sier Wirgenes om sin nye stilling.

Den påtroppende generalsekretæren peker på at Bibelen har spilt og spiller en nøkkelrolle i både vårt samfunn og vår kristne tro.

– I Norge har Bibelen gjennom 1000 år bidratt

til å forme menneskers liv og samfunnets kultur og verdsett. Bibelen er en av fellesnevnerne for alle kristne trossamfunn både i Norge og i verden.

Han mener Bibelselskapet har en særlig utfordring i å få folk til å bruke Bibelen.

– I Norge er det svært mange som har en bibel. Svært mange hører eller leser en bibeltekst hver eneste uke. For å forstå vårt samfunn, vår kultur og den kristne tro er kjennskapet til Bibelens for-

telling helt eksistensielt. Derfor vil vi hjelpe folk til både å ha en Bibel og til å lese i den, sier Wirgenes.

Wirgenes starter som generalsekretær 1. desember, samtidig som Ingeborg Mongstad-Kvammen begynner som avdelingsdirektør for fagstøtte ved VID Vitenskapelig høyskole med kontorsted i Stavanger. KPK

◀ Det er viktig at vi som kirke framover står trygt på Ordets grunn, slik at folk får tak i evangeliet og får del i frelsen.

Leif Inge Jensen

skolen, og vi kan ikke forvente at menighetene skal klare alt heller. Derfor er det veldig viktig at fokuset rettes mot å gi hjelp på hjemmebane. Vi må la livene våre være preget av en misjonær tenkning. Inviter med deg venner hjem eller til kirka, som Gud minner deg om. For å kunne gjøre det må vi la timeplanen ha rom for at Gud leder oss til mennesker han har startet en trosprosess i. Det kan lede oss ut av komfortsonen, men der har han jo lovet å være med.

Leif Inge Jensen (66)

er født på Selsøyvik på Helgeland-skysten. Og selv om han har tilbragt noe over halvparten av sitt voksne liv i Trøndelag og på Sørlandet, reiser han til huset på Helgeland så snart anledningen byr seg. – Det betyr mye. Det er fint på Sørlandet, men en nordlending vil jo alltid lengte nordover til fjell, fjord og ikke minst havet, sier han. Jensen begynte i Frikirken da han var 30 år gammel, først i Mosvik som evangelist og menighetsplanter. Før den tid jobbet han som assistent på formannskontoret og så fem år som menighetssekretær i

Den norske kirke i Rødøy. Men 36 år i Frikirken er det blitt, hvorav 14 år som tilsynsmann fordelt på nordre og sørøstre tilsynsområde. Årene i nordre var kombinert med pastortjeneste både i Mosvik og Namsos, og senere førte kallet ham til Fredrikstad hvor han ble i to år. Siden har det blitt 21 år i Songe Frikirke.

Nå som pastortjenesten går mot en avslutning, kjenner han på at det er litt vemodig. – Jeg har vært veldig glad i å være predikant og forkynner, men også det å stå i pastortjeneste. Samtidig er det en lettelse å ikke skulle ha administrativt ansvar. Men et visst vemod er det i å gå fra en så altomfattende tjeneste som pastortjenesten er. Jeg håper og tror at jeg fortsatt kan bli brukt til å preke litt fremover likevel. Det er et kall som ikke blir borte, selv om jeg etter hvert går over i pensjonistenes rekke.

– Hvordan vil du oppsummere årene som pastor i Frikirken?

– Det har vært en rik tid, som har hatt stor betydning for meg og mitt liv, som det også har hatt for min kone og våre barn. Det har jo også blitt noen flyttinger til nye steder, nye skoler, nytt miljø og ny me-

nighet. Noen ganger har det vært mer krevende å stå i denne tjenesten.

Både det å skulle være pastor og tilsynsmann, ikke minst i et stort område som Nordre er.

Men også tiden med diskusjonene om kvinnelige eldste var krevende.

Da satt jeg også i forfatningutvalget. Men først og fremst vil jeg si at vi har hatt givende og rike år i tjenesten i Frikirka. Helt fra min ungdomstid hadde jeg et forkynnerkall. Frikirka kjente jeg til fra barndommen av på Helgeland. Da det ble aktuelt å bytte kirkesamfunn var det både et kall og også ut fra en prinsipiell tenkning om hva kirken er.

– Hva vil du si til den kommende generasjonen av pastorer?

– For meg er det viktig at vi står trygt forankra på Guds ord. Da jeg ble ordinert ble jeg spurt om jeg trodde at Bibelen er Guds ord og at dette Guds ord er eneste regel og rettesnor for tro, lære og liv? Det er sterkt å svare ja på det spørsmålet. Et spørsmål jeg også har stilt mange ganger i forbindelse med ordinasjon av eldste, og også til nye pastorer som tilsynsmann.

– Hva er dine ønsker og håp for Frikirken i framtida?

– At vi er tydelig i forkynnelsen av evangeliet. Det er viktig at vi står fast på det vi tror på, og holder det genuine med evangeliet fram. At ordet om korset og Jesu soningsdød blir løftet fram, og at kallet til omvendelse og tro på Jesus får lyde sterkt og klart. Like sterkt må seierstonene fra Jesu oppstandelse få runge. Evangeliet kan bli litt utydeliggjort. Hva vi skal gjøre for Jesus er viktig, men det kommer som en følge av at vi tror på ham og er hans etterfølgere. Det er viktig at vi som kirke framover står trygt på Ordets grunn, slik at folk får tak i evangeliet og får del i frelsen.

– Synoden har vedtatt en målplan for Frikirken. Hvilke tanker har du om den?

– Den er en veldig god og konsis målsetting. Med Jesus i hverdagen, til nye generasjoner og nye mennesker, det er vårt kall og oppdrag. Så hvis vi kan fylle disse ordene og målsettingene med levende liv i hjem og menighet, har jeg stor tro på Frikirken framover.

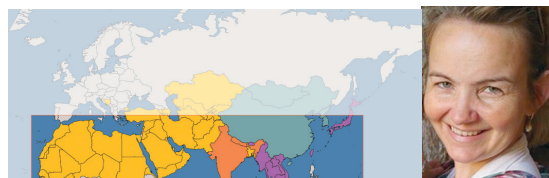
Sammen om oppdraget!

fri kirken

Sammen om oppdraget

Be for
Frikirkens
arbeid
med kirkens
verdensvide
oppdrag

høst/vinter 2018-2019

Misjonarbeidet er som den 'tre-tvinnede tråden': Utsendingene, hjemmemenighetene og bønn. Hvis en av disse mangler, blir tråden svak og lite motstandsdyktig. Når alle tre er på plass, er tråden sterk og svært vanskelig å knekke. Det blir tydelig at om vi mener at misjon drives kun av misjonærene og misjonskontoret, så blir ikke arbeidet sterkt. Det er helt nødvendig at engasjerte menigheter er koblet på med bønn, givertjeneste og kontakt med utsendingene.

BØNN

Det har vært en stor glede at bønnefolderen blir etterlyst av ivrige forbedere. Jeg tror bønn er den mest sentrale bærebjelken i alt arbeidet vi driver. Jeg er så takknemlig og glad for at det er mange i Frikirken som er med og ber. Det gjør meg optimistisk for fremtiden. Samtidig registrerer jeg at det ofte er eldre mennesker som ber jevnlig og trofast, og dette utfordrer meg som 'snart 40' til å ta del i dette viktige arbeidet. Vi skal stå sam-

men i bønn som hele Guds folk uansett alder. Jesus sa at hans hus først og fremst skal være et 'bønnens hus' - ikke et 'gjøre hus' eller 'vi har den kuleste scenen hus'. Den nye bønnefolderen for høst/vinter 2018/2019 ligger ute på Frikirkens nettside. Papirversjonen sendes snart ut til alle menighetene snart. Takk til alle dere som bruker denne flittig og dermed sørger for at våre utsendinger, kontaktmisjonærer og partnere regelmessig løftes opp gjennom bønn.

MÅLPLAN

Et av målene i Frikirkens målplan for 2018 - 2023 er at 'samtlige menigheter har regelmessig kontakt med minst én av utsendingene våre'. Vi har nå kartlagt hvilke menigheter som har regelmessig kontakt med de ulike utsendingene. Hvis din menighet ikke er i kontakt med en utsending, så ønsker vi å snakke med dere for å høre hva vi kan gjøre for å koble dere bedre på Frikirkens misjonsarbeid.

UTSENDING(ER) ETTERLYSES

To andre mål fra målplanen er 'vi har styrket misjonsinnsatsen i Midtøsten' og 'vi har økt misjons-gaven'. Disse punktene hører sammen. Vi ønsker å sende en ny utsending til Midtøsten. Dette har vi finansiering for gjennom en testamenterisk gave, men vil trenge flere midler for å kunne sende ut mange flere utsendinger, og støtte lokale partnere enda mer. Vi trenger også tips om den rette kandidaten til dette oppdraget. Kjenner du noen som har et hjerte for denne delen av verden, så tips gjerne dem eller oss om dette. Vi har utarbeidet en giverbrosjyre som presenterer noen av prosjektene våre, og som informerer om ulike muligheter for givertjeneste. Giverbrosjyren er tilgjengelig på Frikirkens hjemmeside og vil bli sendt ut sammen med bønnefolderen til menighetene.

Kontakt oss gjerne på misjon@frikirken.no. Vi står sammen om oppdraget!

Ingjerd Grimstad Bandak

15.-19. OKTOBER INVITERES
TIL gratis DUGNADSUKE OG
KORTKURS PÅ FREDTUN

**Påmeldingsfrist
10. oktober!**

Sverre Jølstad, Sigmund Sandåker,
Arne Aasland, Arnfinn Løyning mfl
info www.stavernfhs.no eller mobil 93426101

"KROPP OG ÅND- HÅND I HÅND."

FELLESSKAP SOM NÅR MENNESKER

ERLAND ERLANSEN STRØMME

Jeg har vært kristen hele livet og har hørt fra Gud så lenge jeg kan huske. Jeg har alltid visst at Guds plan for meg var at jeg skulle nå ut med Han til mennesker. Jeg vet at Gud har gitt meg gaver og evner som jeg har fått for å gi videre til folk

jeg møter. Etter jeg flytta til Oslo for et godt år siden var det behov for noen som ville gi inn i Støperiet i Oslo (Frikirkens arbeid for unge voksne). Det var noe jeg hadde veldig lyst til og jeg etter hvert følte på var veldig riktig. Min tanke og mål med Støperiet helt fra begynnelsen er at jeg har lyst til å se unge voksne som aldri har satt beina inni en kirke skal komme inn på Støperiet å møte Jesus å bli frelst. Det er min hjertesak.

Jeg heter Erland Strøm-

me, er fra Randsund og har vokst opp der. Jeg bor i Oslo, er aktiv i Oslo Østre Frikirke, og er styreleder for Støperiet Oslo.

Vi trenger å satse på unge voksne i Frikirka. Vi lever i en tid der vi har enormt med tilbud, og derfor har mye å konkurrere med. Samtidig sies det at flere og flere unge sliter med ensomhet. Om det stemmer, er det ikke nettopp fellesskap vi trenger? Et stødig fellesskap der folk blir sett og elsket? Hvordan gjør vi det?

Når man er ung voksen er det mye i livet som endrer seg. Det er mye som skjer og mye som endrer seg i folks liv. Derfor tror jeg det er viktig at menigheten og det trygge fellesskapet er tilstede i denne perioden. Jeg har veldig tro på å dele liv sammen med andre i samme situasjon. Det tror jeg kan gjøre en stor forskjell i alles liv.

Jeg tror måten vi kan gjøre dette på er å bli kjent med andre i menigheten og utenfor kirka. Det å spise en kebab sammen etter

det har skjedd noe i kirka er veldig undervurdert. Det er noe som er med på å bygge et fellesskap der det er lett å snakke om tro. Da kan vi og jobbe sammen for å nå de unådde rundt oss. Tenk hvis vi sammen med Gud kan skape en ny trend rundt det å være nysgjerrig og samtidig lære å lytte til Gud til enhver tid? Da hadde i hvert fall ikke jeg syntes det hadde vært kjedelig å gå på jobb eller studieplassen.

Økende interesse for å lære om trosfrihet

Stefanusalliansen opplever voksende etterspørsel etter deres digitale læringsressurser om trosfrihet både i Europa og Midtøsten.

Stefanusalliansen har sammen med et nordisk kirkelig nettverk for trosfrihet, lansert en digital læringsplattform om trosfrihet - med kortfilmer, tekstmateriale og øvelser.

- Det er svært oppmuntrende å se den voksende etterspørselen og hvordan ressursene brukes. Det viser at plattformen møter et behov, sier seniorrådgiver Lisa Winther i Stefanusalliansen i en pressemelding.

Hun har arbeidet mye med læringsplattformen i det nordiske økumeniske nettverket for trosfrihet (NORFORB). Formålet med plattformen er å spre kunnskap om hva trosfrihet er og gi hjelp til opplæring.

FNs spesialrapportør Ahmed Shaheed kalte plattformen «et kvantesprang for undervisning i trosfrihet» da den ble lansert.

Ulike aktører

Stefanusalliansen melder at i tillegg til NORFORBs medlemsorga-

nisasjoner har over 40 ulike aktører rundt om i verden sluttet seg til plattformen og ønsker å bruke materialet.

«Det er alt fra sekulære lokale menneskerettighetsorganisasjoner og trosbaserte aktører med ulik religiøs bakgrunn, til globale aktører som Kirkenes Verdensråd og IHEU, humanistenes internasjonale organisasjon.»

Også i EU har begeistringen for plattformen vært stor. Jan Figel, EUs spesialutsending for trosfrihet utenfor EU, har lovet å spre kunnskap om dette undervisningsverktøyet overalt der han reiser.

I løpet av våren har det nordiske nettverket presentert læringsplattformen og deltatt på workshops med både EUs organ for utviklings-samarbeid og EUs organ for utenrikspolitikk.

Danske diplomater, svenske kommuner og land i Midtøsten

I Danmark har utenriksdepartementet innlemmet en del av kortfilmene fra læringsplattformen i sitt e-læringskurs for diplomater. Filmene er laget av Svenska Missionsrådet. I midten av juni møtte to fra det nordiske nettverket Danmarks spesialambassadør for tros- og livssynsfrihet for å gi innspill til deres utdanningsopplegg.

I Sverige har Myndighetene för Stöd till Trossamfund (SST) brukt noen av kortfilmene og øvelsene til

FAKTA:

- NORFORBs digitale læringsplattform om trosfrihet
- Det nordiske økumeniske nettverket for trosfrihet - NORFORB - består av 11 ulike nordiske økumeniske aktører
- I tillegg til Stefanusalliansen er Mellomkirkelig Råd for Den norske kirke og Norges Kristne Råd med fra norsk side.
- I vår inngikk Stefanusalliansen en treårig rammeavtale med Utenriksdepartementet, på åtte millioner kroner hvert år. Cirka halvparten av midlene går til NORFORBs arbeid med å videreutvikle den digitale læringsplattformen.
- Blant annet skal det lages internettbaserte kurs som også retter seg mot diplomater og beslutningstakere.
- En viktig del av prosjektet er trosfrihetsundervisning gjennom partnere til NORFORBs medlemmer i blant annet Midtøsten og Sør-Asia.
- Forkortelsen FORB er en forkortelse av det engelske uttrykket for tros- og livssynsfrihet: Freedom of Religion and Belief.

en utdanningsdag for ansatte i Karlstad kommune - om tros- og livssynsfrihet.

- Filmene er interessante og informative og tar opp spørsmål som mange kommuneansatte møter i sin hverdag, sier Tanja Wiklund, saksbehandler i STT, til Svenska Missionsrådet. Hun håper at de

kan ha slike workshops med flere kommuner.

Den libanesiske organisasjonen Adyan skal bruke plattformen i et treningsopplegg for trosfrihet og «inclusive citizenship» («inkluderende borgerrettigheter») i flere land i Midtøsten. (KPK)

Returadresse:
Budbæreren
Pilestredet 69
0350 Oslo

RUNE ROPPESTAD DALTVEIT

”Der skatten din er, der vil også ditt hjerte være”

Vi i Norge som tjener over 420 000 i året, tilhører den ene prosenten med høyest inntekt i hele verden. Vi tilhører de rike. I Paulus sitt 1. brev til Timoteus 6:17-19 kommer Paulus med en formaning til oss.

Det er ikke noe problem å være rik i denne verden, det er måten vi er rik på som fort blir problemet. Over tid blir rikdommen vår en erstatning for Gud. Uten at det kanskje var bevisst, eller ønskelig, så forflytter vi vårt håp fra Guds løfte om å gi oss det vi trenger, til at vår rikdom er det som skal gi oss det vi trenger. Våre økonomiske bekymringer for fremtiden har en tendens til å drive oss, kristne rike mennesker, mot en mer og mer selvsentrert holdning når det kommer til hvordan vi styrer pengene våre.

I et forsøk på å sikre vår egen fremtid, noe som vi egentlig lærer at er Guds ansvar, så blir det vanskeligere og vanskeligere for oss å være generøse og gi generøst til de tingene som Gud er mest opptatt av i denne verden. Spør vi oss selv hva er Gud opptatt av når vi planlegger vår økonomi denne måneden? Det bør være det første vi gjør.

På den måten setter vi vårt håp til Jesus, og hjertet vårt, det blir mer likt Guds hjerte.

ET MUNTERT ØYEBLIKK

Mangt et godt og muntert øyeblikk inntreffer mellom mennesker. Budbæreren har en uhytlig stafett for å dele noen av disse med leserne våre. **Elise Jore** har levert følgende bidrag

Lille speil på veggen der...

På en gudstjeneste for endel år tilbake samlet en pastor på Sørlandet alle søndagsskolebarna fremme på podiet for å introdusere dagens tema for menigheten. Dagens budskap var Guds store kjærlighet til mennesket, og hvor glad Gud er i hvert enkelt individ som han har skapt. Etter at dette var grundig forklart og illustrert for de lyttende små, (og for de voksne i benkeradene), så valgte pastoren å bruke sin kraftige stemme for å understreke budskapet med en god, gammel barnesang. Med et godt grep om mikrofonen og trykk i stemmen ledet han menigheten an: «Jeg er så glad i meg, at jeg kan ikke holde øynene fra meg ...»

Elise Jore utfordrer Rolf Trana

FAKTA:

Navn: Kjetil Ausland **Alder:** 53

Sivilstatus: Gift med Else Liv

Menighetstilhørighet: Lyngdal Frikirke

Virke: Hovedpastor

Fra børs til katedral

Da Kjetil Ausland fikk kall til pastortjeneste forlot han jobben i oljebransjen og flyttet fra Øvrebø til Lyngdal, hvor han nå har vært pastor i ett års tid.

- *Hva gleder du deg mest over i arbeidet?*

- Jeg har generelt mye glede i arbeidet. Både av menneskene som går her, og alle som er i tjeneste. Vi har nettopp startet opp et nytt søndagsskoleopplegg, som kombinerer tro på hjemmebane. Det er veldig spennende. Vi ser at det regelmessig kommer mange på gudstjenester og ungdomssamlinger, og vi har alle generasjoner representert både som medlemmer og i tjeneste. Det har stor verdi.

- *Du har gått fra næringslivet til menighetsarbeid. Hvordan har du opplevd det?*

- En tidligere kollega av meg som hørte dette, spurte om jeg hadde bestemt meg for å gå fra børs til katedral, og han hadde jo et poeng. Det var et stort steg, som innebærer mye forandring. Jeg forlot en spennende og utfordrende jobb, men opplevde at jeg fikk et kall til å ta imot utfordringen fra Lyngdal menighet. Dermed vokste det frem. Jeg hadde enormt mye reisevirksomhet i forrige jobb, og nå er min verden Lyngdal og menigheten her. Men mye av erfaringen fra ledersida i næringslivet er også veldig relevant å ha med her.

- *Hvordan har din menighet fulgt opp arbeidet med Frikirkens målplan, som ble vedtatt på siste synodemøte?*

- Vi holder på å utvikle et måldokument, og opplever at prosessen vi har, lander godt i Frikirkens målplan. Vi har som nevnt satt i gang et søndagsskolearbeid som legger til rette for tro på hjemmebane. Vi har mange unge ledere, og har blant annet nylig fått inn to yngre menn i eldsterådet.

- *Har du et favorittbibelord? Hva betyr det for deg?*

- Salme 27, 4. Det handler om David, som lengter etter å få leve alle sine dager i Guds nærhet. For livet mitt har jeg samme lengsel som David. For menigheten vil jeg ta med Matteus 21, om at «mitt hus skal være et bønnens hus». Det er viktig at bønn ligger i bunnen for menighetens ar-

NY PASTOR Kjetil Ausland har lang fartstid som eldste, men er relativt ny som pastor i Lyngdal Frikirke.

beid.

- *Hva tenker du om Frikirkens motto «Sammen om oppdraget»?*

- Det at vi holder fram at vi har et oppdrag, er veldig utadretta og positivt. Og det er helt sentralt for menigheten og kirkesamfunnet. At vi er «sammen» speiler mangfoldet vårt, og at alle i Frikirken er med. Samtidig står vi sammen med våre trosfeller i kirkene og menighetene vi har rundt oss.

- *Er det noe spesielt som opptar deg for tiden?*

- Menigheten og menighetens vei fremover. Også hvordan vi skal nå ut til nye mennesker.

- *Har du noen forbilder eller noen som særlig har vært til inspirasjon for deg som kristen?*

- Det er mange enkeltpersoner i menighet og flere pastorer i Frikirken som har inspirert meg. Ikke minst har Helge Holle-rud vært en god inspirator for meg i overgangen etter at jeg begynte i tjenesten i Lyngdal. Utenfor Frikirken har Else Liv og jeg blant annet hentet inspirasjon fra Ungdom i Oppdrag.